

Bogomila Krvina

(1938–2014)

Bogomila Krvina

Na praznik dela, 1. 5. 2014, smo se poslovili od Bogomile Krvina, učiteljice razrednega pouka in prve ravnateljice Osnovne šole Ivana Groharja.

*Že prišla je k nam pomlad,
travniki cvetijo,
drevesa zelenijo,
zbudi se otročad.
Ptice bodo se vrnile
iz daljnih krajev spet nazaj,
gnezda bodo nova spletle,
krasen je pomladni raj.*

(To pesmico je v *Malih macesnih*, glasilu Osnovne šole Ivana Groharja, leta 1987 zapisala učenka Marija Žagar.)

Bogica se je rodila 5. aprila 1938 v Bački Palanki, kjer je bil njen oče geometer. Ko so v Vojvodino leta 1941 prišli Madžari, se je družina vrnila v Škofjo Loko. Po vojni je živela v Gorenji vasi, tu obiskovala osnovno šolo ter nižjo gimnazijo. Nadvse si je želela postati učiteljica, vpisala se je na učiteljske v Ljubljani in ga zaključila leta 1957. Svoje znanje je nadgradila še z diplomom na Pedagoški akademiji (1965) in postala razredna učiteljica.

1. septembra leta 1957 se je zaposlila na Osnovni šoli Škofja Loka, kjer je ostala do leta 1960. Nato je tri leta poučevala na Osnovni šoli Staneta Žagarja v Kranju, leta 1964 pa službeno pot nadaljevala v Ljubljani, na Osnovni šoli Poljane in Osnovni šoli dr. Jožeta Potrča. V začetku šolskega leta 1967/68 se je vrnila v Škofjo Loko, na takratno Osnovno šolo Petra Kavčiča, kjer je ostala vse do razdružitve šol (1985). Nekaj časa je poučevala učence nižjih razredov, kasneje pa petošolce slovenščino. Od leta 1981 je bila na tej šoli tudi pomočnica ravnateljca.

V letu 1985, ko so ustanovili samostojno Osnovno šolo Ivana Groharja s tremi podružnicami, je postala prva ravnateljica te šole.

Leta 1960 se je poročila z Zdravkom Krvino, naslednjega leta se jima je rodil sin Bojan, 13 let kasneje pa še Jure.

V intervjuju ob 20-letnici šole, ki ga je z njo opravila vnukinja Maja, takrat učenka 4. razreda, je Bogica o sebi povedala:

»Že od malega sem si želela, da bi postala učiteljica. Uspelo mi je in zelo sem bila srečna pri delu z učenci. Prepričala sem jih, da se splača pridno poslušati pri pouku, ker se bo treba doma manj učiti. Zelo rada sem učence pohvalila in bili so pridni. Ko sem ob ustanovitvi nove šole postala ravnateljica, sem se iz razreda preselila v pisarno. Veliko sem hodila po šoli in se pogovarjala z učitelji; o učencih, raznih prireditvah, učenju in podobno. Tudi med učitelji sem se dobro počutila. V šoli sem bila srečna in še danes imam zelo veliko lepih spominov. Rada pridem v šolo in v raznih pogovorih še vedno rečem »naša šola«. Čeprav sem od leta 1992 v pokoju, mi je v naši šoli še vedno vse domače.«

Vsi, ki smo delali z njo, imamo nanjo lepe spomine. Usmerjala nas je, da smo v naše delo uvajali novosti, saj je veliko časa namenjala svojemu izpopolnjevanju in znanje nato prenašala med učitelje. Z vsjo zagnanostjo se je posvetila razvoju metod samostojnega učenja, da smo učence učili učiti se. Šola se je pod njenim vodstvom leta 1991 vključila v projekt Drugačev v drugačno šolo, ki je uvedel osnove današnjega dela v prvem razredu. Usmerjala nas je v delo z nadarjenimi učenci, v diferenciacijo pouka in integrirani pouk. Naš način dela je nato skupaj s sodelavci predstavljala po številnih slovenskih šolah. Veselila se je uspehov učencev in njihovih učiteljev, ki so posegali po najvišjih mestih na tekmovanjih v znanju in športu.

Vedno je bila na razpolago vsakomur, ki jo je potreboval: za nasvet, spodbudo ali pa kar tako, samo za pogovor. V času ravnateljstva je tesno sodelovala tudi s starši, lokalno skupnostjo, delovnimi organizacijami in drugimi društvi ter institucijami iz našega okolja. Bogica je od leta 1975 do upokojitve pisala tudi šolsko kroniko. Konec šolskega leta 1991/1992 se je upokojila. Ker je bila vedno polna energije, je v šolski kroniki ob njeni upokojitvi zapisano: *»Naša Bogica odhaja, toda ne bo počivala, le kaj se plete že sedaj v njeni glavi.«* Tudi po upokojitvi se je ukvarjala z njej najljubšo tematiko, s samostojnim učenjem. Doma je imela celo učilnico, v kateri je pomagala številnim otrokom. V tem času je napisala tudi nekaj strokovnih priročnikov za učence, učitelje in starše o tem, kako se učiti. V zadnjem letu se ji je uresničila njena velika želja, da je lahko še enkrat stopila pred učiteljski zbor, ki ga je vodila sedem let, in kljub bolezni odlično izpeljala predavanje. Bogica je živela za šolo, vendar je bila hkrati tudi izjemna mama sinovoma Bojanu in Juretu.

Z njeno smrtjo smo izgubili veselo, prijazno, čutečo, prodorno in pokončno osebo. Svoj optimizem je širila tudi med sodelavci, kar je prispevalo k dobrim medsebojnim odnosom v kolektivu.

Njene značajske lastnosti so ji pomagale tudi pri premagovanju bolezni, s katero se je borila zadnjih trinajst let. Z njo je odšel tudi delček nas, ki smo jo spoštovali in cenili.